

Evolutie van de penitentiaire bevolking*

Nicole Lauwers

m.m.v. F. Pieters en J. Van Acker**

1. Evolutie van de penitentiaire bevolking

De penitentiaire administratie is niet gemachtigd invloed uit te oefenen op het aantal personen (20.000 tot 22.000) dat jaarlijks in de gevangenissen wordt opgesloten.

Daar penitentiaire statistieken slechts een beperkt beeld geven van de totale criminaliteit, moet men er rekening mee houden dat een aantal elementen in de toekomst een invloed zouden kunnen uitoefenen op de omvang van de bevolking in de strafinrichtingen en deze in een of andere zin zouden kunnen wijzigen.

Inderdaad volgens de cijfers, gepubliceerd door de Rijkswacht, is het zo dat:

- de ophelderingsgraad van het aantal gepleegde delicten in ons land slechts 21 % bereikt, terwijl deze in andere landen, Frankrijk, Groot-Brittannië en Duitsland respectievelijk 33 %, 36 % en 44 % bedraagt;
- 70 % van de zaken die bij de rechtbanken aanhangig worden gemaakt, geseponeerd worden.

Een wijziging in deze twee gebieden van de rechtsbedeling zou uiteraard een weerslag kunnen hebben op de toestand in de gevangenissen.

De penitentiaire populatie schommelt in de loop van een jaar voortdurend tussen een minimum en een maximum. Als men bijvoorbeeld de jaren '81 en '86 vergelijkt, was het minimum van de bevolking 5950 eenheden in 1981, 6270 eenheden in 1986 en het maximum 6540 in 1981, terwijl het maximum in 1986 7120 eenheden bedroeg.

De gegevens waarop ik steun om de evolutie van de bevolking aan te tonen worden U in bijlage medegedeeld. Deze betreffen telkens het aantal opsluitingen en de dagelijkse gemiddelde bevolking. De koppeling van deze twee parameters geeft een beeld van de evolutie van de duur van de opsluitingen.

Indien men de vergelijking maakt tussen de dagelijkse gemiddelde penitentiaire bevolking van het jaar 1981 en het jaar 1986, dan stelt men een verhoging vast met 739 gedetineerden. Het aantal opsluitingen nam het meest toe geduren-

* Uiteenzetting gehouden op de Studiedag 'Gevangeniswezen en magistratuur: over capaciteitsproblemen en strafrechtelijk beleid', School voor Criminologische Wetenschappen Vrije Universiteit Brussel, Brussel, 26 maart 1988.

** Nicole LAUWERS is Eerste adviseur bij het Bestuur der strafinrichtingen, F. PIETERS en J. VAN ACKER zijn Directeur van de Hulpgevangenis te Leuven.

de de jaren 1983 en 1984. Dit kan wellicht mede verklaard worden door het meer repressieve klimaat dat ontstond naar aanleiding van de gewelddadige warenhuisovervallen en terroristische activiteiten.

Er zijn evenwel categorieën van gedetineerden die aangroeien, andere die verminderen.

De stijging betreft:

— verdachten onder aanhoudingsmandaat	+ 374
— tot een lange straf veroordeelden - meer dan 1 jaar	+ 745
waarvan veroordeelden tot straffen van meer dan 5 jaar	+ 376
— veroordeelden tot vervangende gevangenisstraf	+ 45

Een daling wordt vastgesteld voor:

— veroordeelden tot straffen van minder dan een jaar	- 259
— landlopers	- 201
— geïnterneerde abnormalen kenden een verhoging gedurende de jaren 1982 en 1983	

Deze evolutie toont aan dat de penitentiaire bevolking sinds 1981 anders samengesteld is.

Deze nieuwe trend wordt bevestigd wanneer men nagaat welke misdrijven aanleiding geven tot opsluiting:

Overzicht van een momentopname in 1981 en 1986

	1981	1986	
Zware diefstallen	1410	1816	+ 406
Doodslag	579	842	+ 263
Vrijwillige slagen	565	771	+ 106
Inbreuk op de wetgeving inzake drugs	340	612	+ 272

Anderzijds wordt een vermindering vastgesteld voor delicten zoals diefstal, misbruik van vertrouwen, verkeersmisdrijven.

2. De capaciteit van de inrichtingen

De evolutie van de penitentiaire bevolking — zowel kwantitatief als kwalitatief — toont onmiddellijk aan dat de overbevolking het meest acuut is in arresthuizen en de gesloten inrichtingen.

De wijze waarop het aantal beschikbare plaatsen — (capaciteit) — bepaald wordt, volgt uit de opties die men kiest in die zin, dat de vaststelling ervan afhankelijk is van het doel dat men nastreeft:

— wil men — zoals dit vroeger gebeurde — de overbevolking opvangen door de capaciteit uit te breiden door middel van duo- of triocellen in te richten in cellen voorzien voor één persoon?

— of wil men — zoals het nu gangbaar is — als regel hanteren dat iedere gedetineerde recht heeft op een zekere privacy en alleen op cel zou moeten kunnen geplaatst worden; deze doelstelling verzekert ook beter de veiligheid van de inrichting.

Volgens deze tweede optie bedraagt de capaciteit 5860 eenheden zonder rekening te houden met de plaatsen in de psychiatrische annexen — strafcellen, ziekenzalen en geneeskundige centra — observatiecentra, P.O.C. e.d.m.

De 32 strafinrichtingen zijn in 3 groepen verdeeld:

- de open inrichtingen, waar de veiligheid verzekerd wordt door een opvoedend regime dat op een vrijwillig aanvaarde tucht steunt;
- de half-open inrichtingen met veiligheidsmaatregelen gedurende de nacht (cellen gesloten) en met tewerkstelling overdag;
- de gesloten inrichtingen (25) voor de opsluiting in een veiligheidsregime voor die gedetineerden die niet in aanmerking komen voor de twee eerste types van inrichtingen.

De capaciteit van de gesloten inrichtingen bedraagt:

3725 cellen/plaatsen voor mannelijke gedetineerden
218 voor vrouwelijke gedetineerden
3943

terwijl de gemiddelde bevolking in de gesloten inrichtingen voor mannelijke gedetineerden 4218 gedetineerden bedroeg in de loop van '86.

Voor wat betreft de open en half-open inrichtingen, zijn er voor mannelijke gedetineerden 1815 plaatsen; voor vrouwelijke gedetineerden 110 plaatsen.

Voor deze inrichtingen wordt een onderbezetting vastgesteld van circa 250 gedetineerden.

Er moet ook rekening mee gehouden worden dat een gedeelte van de capaciteit regelmatig niet beschikbaar is wegens de uitvoering van onderhouds- of herstellingswerken.

Voor de leefbaarheid en de bestuurbaarheid van een inrichting moeten interne mutatie-opdrachten van onderzoeksrechters — o.a. bendeleden scheiden — kunnen uitgevoerd worden.

De capaciteit van een inrichting moet ook bekeken worden in functie van de verschillende afdelingen b.v. landlopers, geïnterneerden, sectie halve vrijheid — categorieën gedetineerden die niet/nooit samen gebracht worden —; het globaal cijfer van de capaciteit ten aanzien van de bevolking volstaat niet om een juist beeld te krijgen over de al dan niet overbevolking van een inrichting.

In een groot aantal gesloten inrichtingen — gebouwd op het einde van vorige eeuw of in het begin van deze eeuw — zijn moderniseringswerken geprogrammeerd of aan de gang, zoals in de gevangenissen te Antwerpen, Vorst, Oudenaarde, Aarlen, Mons, Verviers, Merksplas, nadien Dendermonde, Ieper, Turnhout, St. Gillis, Namen, Nivelles. Deze moderniseringswerken zijn noodzakelijk maar

hebben een verlies aan capaciteit gedurende jaren tot gevolg, daar deze werken in het algemeen volgens een zeer traag ritme worden uitgevoerd. De huidige evolutie van de bevolking laat niet toe een analoog capaciteitsverlies te dragen gedurende 10 tot 15 jaar. Ofwel moeten de moderniseringswerken stopgezet worden, ofwel dient een tijdelijke uitbreiding overwogen te worden om het verlies te compenseren.

Anderzijds is het bouwen van nieuwe gevangenissen uitermate kostelijk (ongeveer 3.000.000 F per cel) en een langdurig proces, b.v. de toekomstige nieuwe gevangenis te Brugge: het project/programma werd ontwikkeld in 1978, de bouw startte in 1981 en de afwerking van het eerste gedeelte is voorzien voor 1989. Deze nieuwe gevangenis voorziet in 280 plaatsen voor mannelijke gedetineerden, ongeveer 120 plaatsen voor vrouwelijke gevangenen, sociaal verweer: 200 plaatsen, hospitaal: 30 bedden.

3. Middelen die aangewend worden door de Minister van Justitie om de overbevolking in zekere mate te beperken

De bevoegdheid van de Minister van Justitie om de bevolking te verminderen beperkt zich tot het nemen van maatregelen voor bijzondere categorieën veroordeelden:

1. IN DE LOOP VAN 1981 WERDEN IN DIT VERBAND TWEE BELANGRIJKE CIRCULAIRES DOOR DE HEER MINISTER UITGEVAARDIGD

De Circulaire van 20 mei 1981 — betreffende de voorlopige en de voorwaardelijke invrijheidstelling — geeft aan de gevangenisdirecteurs onderrichtingen om de vroegtijdige invrijheidstelling zoveel mogelijk te bevorderen teneinde de veroordeelden de gelegenheid te geven zich te reïntegreren en aldus de recidive te vermijden.

Reeds in 1976 werd de nadruk gelegd op het feit dat een V.I. geen gewone gunstmaatregel is, maar een wijze van tenuitvoerlegging van de straf.

Er werd ook gevraagd de grootst mogelijke soepelheid aan de dag te leggen bij het hanteren van de criteria voor de invrijheidstelling en de veroordeelden voor te stellen (zowel bij de voorlopige als bij de voorwaardelijke invrijheidstelling) van zodra ze aan de tijdsvoorwaarden voldoen.

2. UITBREIDING EN VERSOEPELING VAN DE VOORWAARDEN VAN DE VOORLOPIGE INVRIJHEIDSTELLING MET HET OOG OP GRATIE VOOR DE KORTE STRAFFEN

Door de Circulaire van 14 mei 1981 wordt de voorlopige invrijheidstelling uitgebreid tot straffen van 1 jaar in plaats van 9 maanden.

Gedetineerden waarvan de totale straftijd het jaar niet te boven gaat mogen worden voorgesteld:

- na 1 maand hechtenis voor straffen van minder dan 6 maand;
- na 2 maanden voor straffen van meer dan 6 maanden die de 9 maanden niet te boven gaan;
- na 3 maanden voor de straffen van meer dan 9 maanden tot 1 jaar.

Het openbare ministerie beschikt over 10 werkdagen om in geval van contra-indicaties aan de dienst gratie zijn opmerkingen mede te delen.

Voor straffen die de straftijd van 3 maanden effectieve gevangenisstraf niet te boven gaan bepaalt de Circulaire van 28 oktober 1987 dat deze gedetineerden zonder meer ambtshalve in vrijheid worden gesteld:

- Na *10 dagen* hechtenis wanneer de opgelegde straf of straffen een maand effectieve gevangenisstraf niet te boven gaan;

- Na *20 dagen* hechtenis wanneer de duur van de opgelegde straf of straffen meer dan een maand bedraagt maar twee maanden effectieve gevangenisstraf niet te boven gaan;

- Na *een maand* hechtenis wanneer de duur van de opgelegde straf of straffen meer dan twee maanden bedraagt maar drie maanden effectieve gevangenisstraf niet te boven gaan.

Deze verschillende maatregelen hebben het aantal invrijheidstellingen aanzienlijk verhoogd en de effectieve duur van de korte straffen ingekort.

Dient nog vermeld de Circulaire van 9 april 1984 betreffende de niet-uitvoering van de korte gevangenisstraffen.

Deze Circulaire heeft de toelatingsdrempel van 3 naar 4 maanden gebracht.

Daarenboven werden sedert de maand maart 1987 de Procureurs-Generaal verzocht om de subsidiaire straffen niet meer uit te voeren.

Naast deze algemeen geldende onderrichtingen werden sedert 1983 regelmatig uitzonderlijke en tijdelijke maatregelen genomen tot onmiddellijke voorlopige invrijheidstelling van gestraften tot één jaar inbegrepen — en sedert 26 februari 1988 voor gestraften tot 5 jaar wanneer het strafresistant de 6 maanden niet te boven gaat alsmede maatregelen tot onmiddellijke vrijstelling voor gestraften tot 4 maand en subsidiaire straffen.

Dergelijke maatregelen worden genomen wanneer de bevolking de 7000 eenheden nadert.

Niemand juicht dergelijke maatregelen toe, ze werden echter als noodzakelijk aangezien waarbij een keuze gemaakt is tussen twee kwalen.

4. Weerslag op de classificatie

De classificatie wordt geregeld door een Circulaire van juli 1971 op basis van nauwkeurige criteria aangaande de leeftijd, het geslacht, de duur van de straf, de penitentiaire en gerechtelijke antecedenten, de persoonlijkheid van de gedetineerde.

Deze criteria moeten toelaten de gedetineerden op een gepaste wijze te verdelen over inrichtingen van het open, half-open of gesloten type.

De overbevolking heeft als gevolg dat het niet meer mogelijk is deze regels op een rationele en bevredigende wijze toe te passen en dit zowel vanuit het standpunt van de gedetineerden als vanuit de belangen van de instelling.

De stijging van het aantal beklaagden samen met de toename van de categorie van de lange en middellange straffen die niet in aanmerking komen voor een open of half-open regime hebben geleid tot een chronische overbevolking van alle gesloten inrichtingen.

Gespecialiseerde inrichtingen zoals Leuven-Centraal, bestemd voor criminele gestraften en correctionele veroordeelden van meer dan 5 jaar, of Dendermonde, voorzien voor de recidivisten, hebben af te rekenen met lange wachtlijsten. Dit betekent dat de veroordeelde maanden lang in een arresthuis blijft opgesloten alvorens van een voor hem aangepast regime te kunnen genieten.

Deze toestand accentueert uiteraard de overbevolking in de arresthuizen — vooral in de Brusselse gevangenissen Vorst en Sint-Gillis. Om hieraan te verhelpen wordt een voorlopige bestemming gegeven in afwachting van de definitieve. Deze toestand is onwenselijk. Het maakt de situatie voor de gedetineerde nog meer onzeker b.v. op het vlak van bezoek, hij geraakt niet meer aan werk e.d.m.

De bevolking van de open inrichtingen daarentegen, blijft meestal beneden de voorziene capaciteit, omwille van de vermindering van deze categorie gedetineerden die traditioneel in aanmerking kwamen voor deze inrichtingen. De moeilijkheid, gedetineerden te selecteren die voldoende vertrouwen bieden op het vlak van veiligheid en die bereid zijn hun straf te ondergaan in een gemeenschappelijk regime, speelt eveneens een rol. De criteria werden nochtans regelmatig uitgebreid en versoepeld.

Einde '80 werd een werkgroep opgericht om de classificatieregels te herzien. De besluiten van deze groep gingen in de richting van regionalisering: men wilde de veroordeelde in zijn regio behouden om de banden met de familie te vrijwaren, het bezoek te vergemakkelijken en de reïntegratie in de maatschappij te bevorderen, alsook de contacten met begeleidingsorganismen en toekomstige werkgevers.

Deze opties konden echter nog niet in praktijk gebracht worden wegens gebrek aan plaatsen: b.v. voor de grote groep gedetineerden uit het Brusselse is er geen inrichting voor strafuitvoering voorhanden in de nabije omgeving.

Ook wat de plaatsing betreft van de geïnterneerde abnormalen is er een gebrek aan opvangmogelijkheden vast te stellen. Geïnterneerden moeten soms maanden op een psychiatrische annex doorbrengen, alvorens ze kunnen overgebracht worden naar een instelling van sociaal verweer.

In de nieuwe gevangenis te Brugge zijn 200 plaatsen voor geïnterneerden voorzien.

5. Overbevolking heeft ook nadelige effecten t.a.v. het personeel — het regime

Voor alle geledingen van het personeel betekent overbevolking een zware belasting.

In de loop van de laatste jaren werden verschillende maatregelen getroffen in het kader van de humanisering van de detentie, b.v. invoeren van het systematisch penitentiair verlof, installatie van telefoonkabinen. Terwijl het aantal gedetineerden verhoogt, blijft het aantal bewaarders die met nieuwe taken belast worden echter ongewijzigd.

Gelijkaardige problemen stellen zich voor het administratief personeel.

Bewaarderspersoneel

Voor het bewaarderspersoneel betekent dit een bron van spanningen, misnoegen en een gevoel van onveiligheid, wat blijkt uit het stijgend aantal ziekteverlo-

ven. De interventiekracht van de bewaarder daalt, de vorming en de opleiding worden bemoeilijkt en sterk verminderd. Sinds maanden is het onmogelijk geworden vormingssessies te organiseren in de opleidingscentra te Merksplas en Marneffe.

Veiligheid van de inrichtingen

Op vlak van de veiligheid van de inrichtingen betekent overbevolking een groter aantal gedetineerden op de wandeling; de bewegingen zijn groter (50 gedetineerden i.p.v. 30); celfouilles zijn moeilijker in een cel bezet door 2 of 3 gedetineerden in plaats van door één.

Hygiëne

Ook vermindering van de hygiëne:

- geen tijd meer om cellen te herstellen, te schilderen;
- verbouwingswerken en heraanpassingswerken van een minimum aan sanitair worden verdaagd wegens plaatsgebrek.

Op vlak van het regime

- minder tijd voor bejegening door directie, door maatschappelijke werker, geneesheren-antropoloog;
- minder individuele aandacht, de gedetineerde is minder goed gekend;
- minder arbeidsmogelijkheden voor de gedetineerde, wat zijn weerslag heeft op de aankopen in de kantine, aankoop T.V., steun aan de familie, onkosten gedurende het penitentiair verlof;
- invloed op de atmosfeer binnen de gevangenis, toename van spanningen tussen bewaarderspersoneel en gedetineerden.

6. Op zoek naar oplossingen

In haar artikel schrijft Mevr. S. Snacken¹ dat de overbevolking onafgebroken een constante zorg zal zijn voor minstens nog een tiental jaren. De vraag is echter of het wel degelijk zo is, en of er geen andere factoren, die werkzaam zijn of een rol zullen gaan spelen, deze prognose zullen doorkruisen.

Bijvoorbeeld:

- zal de evolutie van de stijging van het aantal langgestraften in de populatie zich doorzetten of niet?;
- toename van het aantal vreemdelingen die niet in België gevestigd zijn;
- verhoging van de ophelderingsgraad.

Deze factoren moeten blijvend gevolgd en geëvalueerd worden. Desalniettemin, indien de prognose die geformuleerd wordt juist zal blijken te zijn en er zich inderdaad een spontane daling voordoet, dan nog is het onmogelijk om nog

1. SNACKEN, S., 'Hoe meer zielen hoe meer vreugd? Over capaciteitsproblemen in de gevangenissen', *Panopticon*, 1988, p. 1 tot 7.

tien jaar in deze situatie te blijven werken, zowel voor de gedetineerden als voor het geheel van de strafinrichtingen.

Ik heb vermeld dat er belangrijke maatregelen genomen werden met het oog op de verruiming van de mogelijkheden voor vervroegde invrijheidstelling zonder dat het probleem voor de gesloten inrichtingen werd opgelost.

Wat betreft de input zijn er misschien nog een aantal maatregelen te overwegen binnen het kader van de huidige wetgeving, en zou b.v. mogelijk kunnen gedacht worden aan het systeem van dagelijkse meldingsplicht bij de politie om preventieve hechtenis te verminderen of binnen het kader van een voorlopige invrijheidstelling.

Een tijdelijke uitbreiding van de capaciteit lijkt op zijn minst en om meerdere redenen noodzakelijk en wenselijk. Deze zou toelaten:

- in de actuele stand van zaken de detentie beter te verzekeren ten opzichte van de magistratuur, de politie;
- de opsluiting voor de gedetineerde in meer humane omstandigheden te kunnen doen uitvoeren;
- voor het personeel de werkvoorwaarden te verbeteren;
- en de veiligheid beter te verzekeren.

Concreet zou kunnen gedacht worden aan het bouwen van prefab-gevangenis-
sen zoals dit b.v. in Nederland gebeurde en die per se een tijdelijke levensduur hebben.

Ondertussen kan dit ertoe bijdragen de moderniseringswerken, die noodzakelijk zijn in een aantal gesloten instellingen, te laten doorgaan, in de best mogelijke omstandigheden.

Bijlagen

Evolutie van de penitentiaire bevolking

1. Evolutie van de globale penitentiaire bevolking

Gemiddelde dagelijkse bevolking

1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987
5784	6112	6450	6728	6454	6523	6693

De vergelijking tussen het jaar 1981 en 1987 leert dat in 1987 er alle dagen van het jaar 911 gedetineerden meer waren dan in 1981.

Opsluitingen

1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987
20.455	21.196	22.670	22.493	19.879	20.102	18.437

De vergelijking tussen het jaar 1981 en 1987 leert dat in 1987 het aantal opsluitingen met 2.018 eenheden verminderd is.

2. Evolutie naargelang de nationaliteit

	30.12.1981	30.12.1986
Belgen	4.718	4.719
Vreemdelingen	1.400	1.860
	<u>6.118</u>	<u>6.579</u>

Op de 461 gedetineerden meer in vergelijking met 1981, zijn er 460 gedetineerden van vreemde nationaliteit en 1 belg.

3. Evolutie van de voorlopige hechtenis

De evolutie van de voorlopige hechtenis¹ moet ontleed worden in functie van de gemiddelde dagpopulatie (het aantal aanwezigen per dag over het beschouwde jaar) en het aantal binnenkomen in de gevangenis.

Gemiddelde dagelijkse bevolking

1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987
1712	1834	1983	2104	1982	2086	2091

De vergelijking tussen het jaar 1981 en het jaar 1987 leert dat in 1987 er alle dagen van het jaar 379 verdachten meer waren dan in 1981.

Opsluitingen

1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987
10.488	10.615	11.122	11.259	10.425	10.599	10.022

De stijging van het aantal opsluitingen in staat van voorlopige hechtenis was het grootst in 1983 – 491 opsluitingen meer dan in 1982, hetzij een vermeerdering met 5,16 %.

Dit percentage wijst maar op één aspect van het probleem, het geeft geen aanduiding betreffende de gemiddelde duur van de voorlopige hechtenis.

De vergelijking van de gemiddelde dagelijkse bevolking met het aantal 'opsluitingen' kan wijzen op een verlenging van de duur van de voorlopige hechtenis. Inderdaad, de vermindering van het aantal opsluitingen in 1985 en 1986 en 1987 heeft geen daling van de gemiddelde dagelijkse bevolking voor gevolg gehad.

T.o.v. de totale dagelijkse bevolking vertegenwoordigt de gemiddelde dagelijkse bevolking van deze categorie gedetineerden procentueel:

29,59 % in 1981

31,97 % in 1986

31,23 % in 1987

4. Evolutie van de populatie der definitief veroordeelde gedetineerden. Gemiddelde dagelijkse populatie

4.1. Veroordeelden tot een gevangenisstraf van meer dan 5 jaar

Hechtenistitel	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987
Levenslange straf	71	69	79	86	110	140	166
Tijdelijke criminele straf	143	145	172	197	216	197	205
Correctionele straf van meer dan 5 jaar	208	216	256	343	413	461	526
TOTAAL	<u>422</u>	<u>430</u>	<u>507</u>	<u>626</u>	<u>739</u>	<u>798</u>	<u>897</u>

1. Verdachten en gelijkgestelden te weten de niet definitief veroordeelden (onmiddellijke aanhouding, niet definitief abnormale misdrijfplegers).

T.o.v. de totale dagelijkse bevolking vertegenwoordigt de gemiddelde dagelijkse bevolking van deze categorie gedetineerden procentueel:

7,29 % in 1981
12,23 % in 1986 en
13,39 % in 1987

4.2. Veroordeelden tot een straf van meer dan 1 jaar tot 5 jaar

<i>Hechtenistitel</i>	<i>1981</i>	<i>1982</i>	<i>1983</i>	<i>1984</i>	<i>1985</i>	<i>1986</i>	<i>1987</i>
Correctionele straf van meer dan 3 jaar tot 5 jaar	346	365	439	529	558	560	636
Correctionele straf van meer dan 1 jaar tot 3 jaar	705	480	857	975	879	860	985
TOTAAL	1051	845	1296	1504	1437	1420	1631

T.o.v. de totale dagelijkse bevolking vertegenwoordigt de gemiddelde dagelijkse bevolking van deze categorie gedetineerden procentueel:

18,17 % in 1981
21,76 % in 1986 en
24,36 % in 1987

4.3. Veroordeelden tot een straf tot 1 jaar

<i>Hechtenistitel</i>	<i>1981</i>	<i>1982</i>	<i>1983</i>	<i>1984</i>	<i>1985</i>	<i>1986</i>	<i>1987</i>
Correctionele straf + 6 maand tot 1 jaar	282	318	346	345	284	260	275
+ 3 maand tot 6 maand	226	236	208	189	146	138	144
1 maand tot 3 maand	178	181	168	127	79	36	80
tot 1 maand	93	101	101	70	41	36	37
TOTAAL	779	836	823	731	550	520	536

T.o.v. de totale dagelijkse bevolking vertegenwoordigt de gemiddelde dagelijkse bevolking van deze categorie gedetineerden procentueel:

13,46 % in 1981
7,97 % in 1986 en
8 % in 1987

5. Vervangende gevangenisstraf

Gemiddelde dagelijkse populatie

	<i>1981</i>	<i>1982</i>	<i>1983</i>	<i>1984</i>	<i>1985</i>	<i>1986</i>	<i>1987</i>
Vervangende gevangenisstraf	171	167	184	210	232	216	118

T.o.v. de totale dagelijkse bevolking vertegenwoordigt de gemiddelde dagelijkse bevolking van deze categorie gedetineerden procentueel:

2,95 % in 1981
3,34 % in 1986 en
1,76 % in 1987

6. Geïnterneerde abnormalen

Gemiddelde dagelijkse populatie

	<i>1981</i>	<i>1982</i>	<i>1983</i>	<i>1984</i>	<i>1985</i>	<i>1986</i>	<i>1987</i>
Geïnterneerde abnormalen	681	757	753	706	693	689	707

T.o.v. de totale dagelijkse bevolking vertegenwoordigt de gemiddelde dagelijkse bevolking van deze categorie gedetineerden procentueel:

11,77 % in 1981

10,67 % in 1986 en

10,56 % in 1987

7. Evolutie van de populatie der landlopers

Gemiddelde dagelijkse bevolking

1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987
865	813	791	725	698	664	593

Opsluitingen

2.294	2.246	2.225	1.963	1.808	1.723	1.500
-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

In 1987 waren er 794 opsluitingen minder dan in 1981. De gemiddelde dagelijkse bevolking daalde met 272 gedetineerden.

Ten opzichte van de totale dagelijkse bevolking vertegenwoordigt de gemiddelde dagelijkse bevolking van deze categorie gedetineerden procentueel:

14,95 % in 1981

10,17 % in 1986 en

8,85 % in 1987

Evolutie naargelang de misdrijven die de oorzaak van de opsluitingen zijn

		30.12.81		30.12.86
Zware diefstal	1410	28,2 %	1816	30,7 %
Doodslag	579	11,6 %	842	14,2 %
Vrijwillige slagen en verwondingen	565	11,3 %	771	13 %
Aanslag op de eerbaarheid, verkrachting	346	6,9 %	392	6,6 %
Inbreuk op de wetgeving inzake drugs	340	6,8 %	612	10,3 %
Diefstal	395	7,9 %	321	5,4 %
Misbruik van vertrouwen, afruggelarij, bedrog	321	6,4 %	191	3,2 %
Misdrijven voorzien door Militair Sw.	192	3,8 %	186	3,1 %
Brandstichting en ontploffingen	151	3 %	148	2,5 %
Inbreuk op de vreemdelingenwetgeving	85	1,7 %	91	1,5 %
Valsheid in geschriften en/of gebruik	58	1 %	81	1,3 %
Heling	43		76	
Verkeersmisdrijven (met uitzondering van de onvrijwillige doding en verwondingen)	97		51	
Familieverlating	27		21	
Valsheid en/of gebruik ervan	12		25	
Andere valsheden en/of gebruik	16		17	
Misdrijf begaan door minderjarige, niet nader gespecificeerd	30		33	
Ontucht, jeugdbederf, bijloperij	31		4	
Blootstellen of achterlaten van kinderen	13		13	
Onvrijwillige doding en verwondingen in verband met een verkeersmisdrijf	44		12	
Openbare zedenschennis	36		17	
Weerspannigheid, smaad en geweld tegenover dragers van het openbaar gezag of de openbare macht	22		13	
Bankroet	7		12	

Vernieling en beschadiging	15		15	
Schaking van minderjarigen	10		-	
Onvrijwillige doding en verwondingen (niet nader gespecificeerd)	6		9	
Vruchtafdrijving	-		4	
Brandstichting	2		-	
Andere misdrijven	132	2,6 %	140	2,3 %
Totaal	4985		5913	
N.B.: landloperij niet inbegrepen	838		666	